

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **P.B.**, bytom M., S.N.V., zastúpený JUDr. L. J., advokát so sídlom v R. proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Mierová ul. 23, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 56767/2008 zo dňa 7. septembra 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. apríla 2010 č.k. 6S/163/2009 - 54, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/163/2009-54 z 29. apríla 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajského súdu v Košiciach bola zamietnutá žaloba proti rozhodnutiu žalovaného č. 56767/2008 zo dňa 7. septembra 2009, ktorým tento potvrdil rozhodnutie Colného úradu Košice č. 79/60918/2008 z 10. októbra 2008, ktorým bola žalobcovi ako fyzickej osobe – podnikateľovi uložená sankcia za správny delikt spáchaný podľa § 47 ods. 1 písm. i) zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu (ďalej len

„zákon“) v znení neskorších predpisov a za to mu uložil sankciu podľa § 47 ods. 2 písm. i) zákona vo výške 62.508,- Sk.

Krajský súd dôvodil tým, že žalobcovi bol pri domovej prehliadke na adrese jeho miesta podnikania a zároveň aj bydliska vykonanej dňa 16. februára 2006 zaistený lieh v objeme 165 kusov bandasiiek o objeme 3 litre s koncentráciou alkoholu vo výške 28,4%, 141 kusov bandasiiek o objeme 3 litre s koncentráciou alkoholu vo výške 30,8%, 177 kusov bandasiiek o objeme 3 litre s koncentráciou alkoholu vo výške 31,4% a 5,2 litra liehu v 25 litrovej bandaske s objemovou koncentráciou liehu vo výške 80 %, teda celkom 4,4175 hektolitra 100% alkoholu, pričom pôvod alebo spôsob nadobudnutia tohto alkoholu nevedel preukázať. Krajský súd poukázal na tú skutočnosť, že u žalobcu ide v danom prípade o jeho objektívnu zodpovednosť za správny delikt, nakoľko predmetný lieh ďalej predával v rámci svojej podnikateľskej činnosti, spôsob nadobudnutia zaisteného liehu nevedel hodnoverným spôsobom správcovi dane preukázať a správne orgány sa dostatočne a dôsledne vysporiadali so všetkými námietkami žalobcu. Na základe toho dospel krajský súd k záveru, že správne orgány vec správne právne posúdili a preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol. Zároveň žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie pričom namietal, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nie je vecne správny. Namietal, že rozsudok nie je odôvodnený ústavne konformným spôsobom a pri jeho vydaní nebol dôsledne uplatnený postup vymedzený ust. § 157 ods. 2 OSP a to najmä z dôvodu, že sa súd dostatočne nevysporiadal s námietkami voči napadnutému správnenému rozhodnutiu a to nevykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov, neuskutočnenie ústneho pojednávania so zachovaním znakov kontradiktórnosti, namietanie protiústavnosti postupu colných orgánov v retroaktívnom uplatnení zákona a premlčanie prejednávaneho deliktu. Žalobca zároveň namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného z 10. októbra 2008 a postup, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal v rozpore s povinnosťou správneho orgánu podľa § 29 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní z dôvodu, že predpisy uplatnené v danom prípade boli vykladané spôsobom zjavne nezlučiteľným so zákonom. Namietal, že prvostupňový správny orgán nevykonával dokazovanie v intenciách § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. Pre nevypočutie svedka V. G. namietal porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj to, že súd prvého stupňa nevezal dostatočný zreteľ na skutočnosť, že nebolo vykonané ústne pojednávanie vo veci, hoci jeho vykonanie explicitne vyplýva z ust. § 11 zákona č. 511/1992 Zb., čím bolo porušené právo na spravodlivé konanie a porušenie § 15 ods. 5 písm. e) zákona č. 511/1992 Zb. Namietal, že zaistená nemrznúca zmes s označením „Z.“ nie je liehom, a že táto bola v originálnych obaloch a uzatvorená od výrobcu, a že spôsob nadobudnutia tejto zmesi bol preukázaný žalobcom jeho výpoveďou v konaní pred správnymi orgánmi a taktiež nebolo preukázané, že nemrznúcu zmes kupoval žalobca ako fyzická osoba – podnikateľ. Podľa jeho názoru v danom prípade došlo k porušeniu princípu retroaktivity pri uplatnení zákona vo vzťahu k nemu, keďže nemrznúcu zmes mal u seba v čase pred 1. májom 2004, kedy vstúpil do účinnosti zákon č. 105/2004 Z.z. a namietal, že mu mohla byť uložená pokuta podľa § 35 zákona č. 511/1992 Zb., pričom právo na uloženie tejto pokuty zaniklo

najneskôr dňa 31. decembra 2005. Ďalej sa podľa jeho názoru súd prvého stupňa náležite nevysporiadal so zásadou ne bis in idem (nie dvakrát za to isté) nakoľko v tejto veci sa vedie aj trestné konanie a teda nie je možné posudzovať to isté konanie ako trestný čin a zároveň ako správny delikt. Na základe toho navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd obe rozhodnutia ako žalovaného, tak aj prvostupňového správneho orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Žalovaný sa napriek výzve súdu k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Odvolací súd predovšetkým ustálil, že vecné dôvody odvolania žalobcu sú zhodné s dôvodmi žaloby, s ktorými sa krajský súd podrobne a zrozumiteľne vysporiadal a teda svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 OSP a aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu ústavne konformným spôsobom, nakoľko podľa judikatúry ESĽP súd sa v odôvodnení rozhodnutia nemusí vysporiadať so všetkými argumentmi a tvrdeniami strán, ale najmä s tými, ktoré považuje vo veci za rozhodujúce a kľúčové pre rozhodnutie v danej veci. Odvolací súd sa preto v plnej miere stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozsudku krajského súdu a na tieto dôvody odkazuje aj v súvislosti s posúdením dôvodov odvolania.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu v danom prípade k retroaktívnej aplikácii predmetných ustanovení zákona nedošlo, nakoľko podľa zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu, bola každá fyzická a právnická osoba, ktorá má u seba lieh, povinná postupovať v súlade s ust. § 51 zákona č. 105/2004 Z.z. a viesť evidenciu o liehu, ktorý má u seba a oznámiť množstvo liehu v zákonom stanovenej lehote a zákonom stanoveným spôsobom správcovi dane. Ak tak dotknutá osoba neurobila, vystavovala sa možnému riziku právneho postihu podľa § 47 zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu.

Bez akýchkoľvek pochybností bolo v konaní preukázané, že pri domovej prehliadke vykonanej dňa 16. februára 2006 v mieste podnikania žalobcu bol zaistený lieh v objeme 165 kusov bandasiiek o objeme 3 litre s koncentráciou alkoholu vo výške 28,4%, 141 kusov bandasiiek o objeme 3 litre s koncentráciou alkoholu vo výške 30,8%, 177 kusov bandasiiek o objeme 3 litre s koncentráciou alkoholu vo výške 31,4% a 5,2 litra liehu v 25 litrovej bandaske s objemovou koncentráciou liehu vo výške 80 %, teda celkom 4,4175 hektolitra 100% alkoholu, ktorého spôsob nadobudnutia nevedel preukázať, pričom zadržaný lieh nemohol byť nemrznúcou zmesou do ostrekovačov "Z.", tak ako to vyžadovala technická

norma pre daný druh STN 660860, podľa ktorej mala nemrznúca zmes obsahovať 2% technického benzínu a výrobok mal byť dodávaný v baleniach o objeme 0,5 l, 0,75 l, 1,0 l, 2,5 l 5,0 l a viac. Posudkom kriminalistického a expertízneho ústavu policajného zboru v Košiciach z 12. mája 2006 bolo zistené, u vzoriek odobratých pri domovej prehliadke u žalobcu, že ide o etanol s prímiesou vyšších alkoholov s objemovou koncentráciou alkoholu u vzorky I/1 28%, I/2-3 30% a I/4 80% a piata vzorka bola lepidlo, pričom nebola zistená prítomnosť technického benzínu a nemrznúce zmesi označené etiketou „Z.“ neboli v takom objemovom spotrebiteľskom balení, ako vyplývalo z výrobnnej normy výrobcu a ani neboli v objemovej koncentrácii 50% etanolu, ktorá vyplývala z výrobnnej normy výrobcu.

V konaní na správnych orgánoch bolo dokázané, že žalobca bol v čase spáchania správneho deliktu podnikateľom na základe živnostenského oprávnenia, pričom v predmete podnikania mal aj obchodnú činnosť a sám pri výsluchu vo svojej výpovedi uviedol, že predmetné bandasky s označením nemrznúca zmes do ostrekovačov „Z.“ v objeme 3 litre predával za výhodnú cenu ďalším spotrebiteľom. V konaní bolo na žalobcovi, aby dôkazmi vyvrátil skutočnosti zistené správcom dane. Bez akýchkoľvek pochybností však bolo preukázané, že lieh zadržaný pri domovej prehliadke u žalobcu nemohol byť nemrznúcou zmesou do ostrekovačov „Z.“, ale že ide o lieh, ktorý podliehal dani, a ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevedel žalobca správcovi dane preukázať, a preto správca dane ako aj žalovaný správne postupovali, ak uložili žalobcovi za správny delikt spáchaný podľa § 47 ods. 1 písm. i) zákona sankciu podľa § 47 ods. 2 písm. i) zákona vo výške 62.508,- Sk. Táto sankcia bola správne určená podľa § 5 a 6 zákona pri objeme 4,4175 hl 100% etanolu. Žalobcovi navyše bola uložená priaznivejšia sankcia, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že táto sankcia bola pre žalobcu miernejšia, ako podľa § 47 ods. 9 zákona účinného do 30. júna 2006, kedy by výška sankcie dosiahla výšku 130.016,- Sk. Odvolací súd taktiež nezistil, že by pri vydávaní napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia bol porušený procesný predpis a procesné práva účastníka, ktoré by viedli k nezákonnosti alebo vecnej nesprávnosti žalobou napadnutého rozhodnutia. Žalobca sa dňa 22. septembra 2008 zúčastnil ústneho pojednávania v danej veci a navrhol ako dôkaz vypočuť V. G., ktorý mu mal predmetnú nemrznúcu zmes do ostrekovačov „Z.“ dodať. Z dožiadania Colného úradu Žilina prostredníctvom daňového úradu v Liptovskom Mikuláši je zrejmé, že G. T. G. V. účtovnú evidenciu stratil a na obchodného partnera Peter B. zo Spišskej Novej Vsi si nepamätá. Je teda nepochybné, že by sa opakovaným vypočutím svedka V. G. nepodarilo zistiť, či dodal, alebo nedodal žalobcovi predmetné bandasky s liehom označené ako výrobky od G. T. s logom „Z.“ – nemrznúca zmes do ostrekovačov, a ktoré ani v uvedenej objemovej miere 3 litre nevyrábali a to ani podľa výrobnnej normy, a ani podľa príslušnej STN 66 0860. Tak ako uviedol v svojich rozhodnutiach aj správca dane a aj žalovaný a taktiež súd prvého stupňa u žalobcu ide o jeho objektívnu zodpovednosť za správny delikt a bolo preto jeho povinnosťou preukázať správcovi dane opak. Keďže v konaní podľa zákona č. 511/1992 Zb. platí zásada prejednacia a nie zásada vyhľadávacia, nebolo povinnosťou správcu dane dopĺňať a vykonávať ďalšie dokazovanie vo veci. Podľa odvolacieho súdu sú žalobcove tvrdenia v danej veci iba účelovou obranou, s cieľom vyhnúť sa sankcii za nepreukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia predmetného liehu, ktorý bol u neho zaistený a preto nezostávalo odvolaciemu súdu iné, než napadnutý rozsudok, ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať vplyv na posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2010

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Andrea Jánošíková